

summer & crime & summer & crime & summer & crime & summer

Een schildercursus in
het heuvelachtige
Limburg loopt heel
anders dan Laura had
verwacht...

MARIJKE VERHOEVEN

ZOMER HITTE

DE CRIME COMPAGNIE

thriller

DE CRIME COMPAGNIE

MARIJKE VERHOEVEN

Zomerhitte

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2015 Marijke Verhoeven
Omslagontwerp: Cunera Joosten
Boekverzorging: Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag: © Thomas Zsebok
ISBN 978 94 6109 138 3
NUR 332

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

1.

Aarzelend parkeerde ik mijn oude en stoffige Renault Clio tussen de glimmend gepoetste Mercedesen, BMW's en Audi's. 'Mijn hemel, ik val nu al uit de toon,' zei ik hardop tegen mezelf... Ik had nog geen andere gast gezien, maar voelde me nu al geïntimideerd door die dure wagens. Behoedzaam zette ik de motor van mijn auto uit en bleef even zitten terwijl ik me afvroeg waarom ik me in vredesnaam door Lucy had laten overhalen om hieraan mee te doen. Of beter, waarom ik me door haar had laten overdonderen. Ze wist het altijd precies zo te vertellen dat ik geen kant meer op kon. Ze had zelfs geregeld met mijn baas dat ik twee weken onbetaald verlof kon nemen van mijn werk als intercedente bij een uitzendorganisatie. Nee, Lucy had echt haar carrière misgelopen, leider zijn van een politieke partij zou haar vast heel goed afgaan.

Nu de airco niet meer werkte, werd het snel heet in de kleine auto. Ik moest er echt uit, voor ik gaar gestoofd was. Stijf van de lange autorit, stapte ik uit. De hitte sloeg me in het gezicht. Ik was er nog steeds niet aan gewend, deze hoge temperaturen. Het was nu al dagen zomers warm in Nederland voor de tijd van het jaar en al die tijd had ik me opgesloten in mijn koele huis, de gordijnen gesloten voor de zon, en voor Robert. Maar hij was niet meer komen opdagen.

Ik opende de achterklep van de Renault en pakte mijn bagage,

terwijl ik krampachtig de gedachte aan Robert probeerde weg te drukken. Ik was ver weg van hem. Ver weg van zijn ijskoude woorden, die me hadden verteld dat hij niet meer van me hield. Als hij dat ooit echt had gedaan...

Traag sjokte ik over de parkeerplaats naar de entree, terwijl ik mijn zware koffer moeizaam achter me aan trok over de dikke kiezels en opkeek naar het statige, witgepleisterde vijfsterrenhotel, La Primavera. Het grind maakte een knerpend geluid onder de zolen van mijn afgetrapte gympen. Ik had ook beter andere schoenen aan kunnen trekken. Er was hier in deze accommodatie vast niemand te bekennen die op gymschoenen liep, laat staan ouder dan een jaar. Op het moment dat ik met mijn schouder de deur met het getinte glas wilde openduwen, werd deze al voor me geopend en een enthousiaste jongeman keek mij grijnzend aan.

'Bonsoir, madame. Bienvenue à notre hotel La Primavera,' klonk het verwelkomend. Met een vloeiende beweging greep hij mijn loodzware koffer alsof het ding niks woog en hield uitnodigend de deur voor me open. *'Entrez!'*

Beduusd knikte ik naar hem en mompelde zacht *'bonsoir'* en *'merci'* terug. Sinds wanneer spraken ze Frans in Limburg? Was ik zo verzonken in gedachten geweest, dat ik te ver was doorgereden?!

De jongen leidde me naar de receptie en gaf met een elegante zwaai een klap op een glimmende goudkleurige bel. Terwijl we wachtten en hij me vriendelijk aan bleef staren, keek ik nieuwsgierig en een beetje ongemakkelijk om me heen. Alles hier straalde een ongekennde luxe uit, de gewreven marmeren vloer, de glanzende balie, de donzige kussens op de enorme banken, het zachte, gedempte licht van de grote lampen.

'Goedemiddag, mevrouw.' Als vanzelf was een keurig gekapte receptioniste achter de balie verschenen. Ik vroeg me af waar ze ineens vandaan kwam.

‘Goedemiddag. Ik heb gereserveerd voor de schildercursus.’ Ik veegde een pluk haar uit mijn verhitte gezicht en zocht in mijn veel te grote tas naar mijn paspoort. ‘De cursus van Philip Cools.’

‘Ah, juist. Mevrouw Van der Dong.’ Ze begon op een toetsenbord te tikken. ‘U bent de laatste die incheckt voor de cursus. Welkom.’

‘Dank u,’ antwoordde ik en ik opende mijn mond om te zeggen dat ik niet Lucy van der Dong was, maar ze praatte met haar zachte Limburgse tongval al verder.

‘Ik hoop dat u een goede reis heeft gehad?’

Ik knikte. ‘Uitstekend. Maar...’

‘Fijn te horen, meneer Cools was al huiverig dat u niet meer zou komen. Hij had u eerder verwacht, maar ik zei al dat het druk was op de Nederlandse wegen. Nietwaar?’

‘Ja, dat klopt, maar...’

‘U heeft kamer 124. Hier heeft u uw sleutel, mevrouw Van der Dong.’ Ze legde een sleutelkaart met het logo van het hotel op de balie. ‘Op uw kamer vindt u het programma voor de komende week, er zijn een paar kleine wijzigingen in aangebracht, of u daar rekening mee wilt houden.’ Ze knipperde met haar lange wimpers en wees even naar de grote klok achter haar. ‘Meneer Cools verwacht u om halfzes in de tuin, voor de kennismaking met de andere cursisten. Aansluitend is het diner.’

‘Prima, maar mijn...’ begon ik opnieuw.

‘Uw kamer is op de eerste verdieping. U kunt de lift nemen, hier naast de receptie.’

Achter mij ging opnieuw de deur open, ik zag dat de receptieoniste haar ogen even toekneep en ik draaide me om. Een bejaard echtpaar schuifelde naar binnen. De vrouw ging bijna letterlijk gebukt onder alle juwelen die ze droeg, haar echtgenoot, gekleed in een klassieke grijsblauwe combinatie, wierp mij een boze blik toe.

‘Verder is alles in orde hoor, mevrouw Van der Dong. Niccolo zal uw bagage nu naar boven brengen,’ sprak de receptioniste gehaast. Ze keek al langs mij heen naar het oudere stel. ‘Wij wensen u een prettig verblijf, mevrouw Van der Dong! *Guten Tag, Herr Müller, Frau Müller*, wat heerlijk om u te zien. Alles goed met u? Niccolo, haast je!’

Overweldigd door deze rappe ontvangst volgde ik Niccolo naar de lift. Met zijn gehandschoende vingers had hij al op het knopje gedrukt en hij keek ietwat nerveus van mij naar het stel dat nu bij de receptie stond. De liftdeuren openden zich bijna geluidloos en ik stapte naar binnen.

‘Ik vind het wel, Niccolo.’ Ik zocht in mijn tas naar wat muntgeld, maar nog voor ik hem had kunnen betalen, had hij mijn bagage in de lift gezet en stond hij alweer bij de balie. Tjonge, wat een plichtsbesef.

Verdwaasd wierp ik nog een blik op de balie terwijl de deuren zachtjes dichtgleden en ineens bedacht ik geamuseerd dat ik mezelf deze week gewoon Lucy van der Dong zou noemen. Lucy had dat ongetwijfeld expres gedaan. Ik schudde mijn hoofd en grinnikte om mijn vriendin. Hoe heerlijk zou het zijn, om even in de huid van een ander te mogen kruipen en mijn eigen gehavende leventje te vergeten. Onverwachts borrelde er een lach in me naar boven, ik liet mezelf tegen de wand van de lift vallen, zuchtte en sloot even opgelucht mijn ogen.

Lucy en ik kenden elkaar sinds we elf waren, toen we bij elkaar in de klas kwamen, de laatste klas van de basisschool. Zij was de nieuwkomer, en al snel het populairste meisje van de klas. Zij was immers opgegroeid in ‘t Gooi, ze sprak met een licht Amsterdams accent dat haar een interessant en werelds aanzien gaf ten opzichte van ons dorpskinderen. Voor mij was ze de reddende engel, want ze sprong voor me in de bres op het eerste de beste moment dat ze ontdekte dat ik geregeld gepest werd, en

sloeg de pestkop direct een blauw oog. Maar dat niet alleen, we werden beste vriendinnen en zo werd het laatste jaar van mijn basisschoolperiode alsnog leuk. Lucy en ik groeiden samen verder op en we werden door iedereen 'de tweeling' genoemd, omdat we bijna niets zonder elkaar deden, en omdat we zelfs op elkaar leken.

Vanaf het begin van onze vriendschap hadden we, in lastige of vervelende situaties, in de puberteit vooral met vriendjes, regelmatig voor de grap van identiteit gewisseld. Maar altijd waren we er voor elkaar geweest. We vingten elkaar op alsof we echte zussen waren. We vierden samen feest en we huilden samen. En ook nu was het Lucy die mij had opgevangen, toen ik nog geen twee maanden geleden ontdekte dat Robert, de man met wie ik ruim vijf jaar samen was, al geruime tijd een intieme liefdesrelatie met een collega onderhield. Om mij uit mijn isolement te halen, had Lucy besloten dat ik mijn oude hobby maar weer eens leven moest inblazen, dus had ze deze schildercursus voor me geboekt, in Zuid-Limburg, in een exclusief en luxe hotel waar het me aan niets zou ontbreken, had ze gezegd. Maar jawel, Lucy. Er ontbrak wel iets. Robert. Al wist ik dat ik hem nooit weer terug zou willen.

De lift hield stil op de eerste verdieping en zodra ik uitstapte, realiseerde ik me dat ik net zo goed de trap had kunnen nemen. Hier op de eerste etage kon ik nog het inmiddels verhitte gesprek horen tussen de receptioniste en het deftige echtpaar dat na mij binnen was gekomen. Blijkbaar was het nogal een schok geweest voor de oude man dat niemand de deur voor hem had opengehouden. Mijn god, bestonden zulke mensen werkelijk nog? Ik zette mijn koffer rechtop en trok het handvat verder uit. Hier kon ik het bakbeest tenminste gemakkelijk achter me aan slepen over het tapijt. Ik gaf een ruk aan de koffer en merkte dat het ding niet meegaf.

'Verdorie', mopperde ik in mezelf, terwijl ik bukte om naar

de kleine wieltjes te kijken. Er was er een afgebroken! ‘Nee, hè!’ Zuchtend klapte ik het handvat terug. Dat moest net gebeurd zijn, buiten op die kiezels. Nu zou ik dat zware ding moeten tillen en ik was al zo moe en oververhit.

‘Goedemiddag. Hulp nodig?’ Ik had de man op de trap van boven niet horen aankomen. Met soepele tred nam hij de laatste treden en stond in een paar stappen naast me. Hij was groot en slank, met brede schouders. Zijn rossige blonde haren zaten lekker warrig en hij had een nonchalante stoppelbaard van een paar dagen.

‘Nee, het gaat wel,’ antwoordde ik haastig, ik tilde de koffer onhandig op en voelde hoe een spier in mijn rug verkrampste. ‘Au.’ Met een doffe plof viel de koffer terug op het tapijt.

‘Voorzichtig! Zo te zien gaat het helemaal niet.’

Met moeite ging ik weer rechtop staan, strekte mijn rug en trok meteen een pijnlijke grimas. O help, als het me nu maar niet nog een keer in mijn rug was geschoten! Vorige week had mijn chiropractor nog zo gezegd dat ik rustig aan moest doen, dat ik veel te gespannen was. Mijn vingers wreven over de pijnlijke plek in mijn onderrug.

‘Zal ik toch maar even helpen?’ De man keek mij bezorgd aan. Even dacht ik dat hij zijn handen op mijn rug wilde leggen, maar hij pakte mijn koffer op.

‘Ja, graag,’ knikte ik met een flauw glimlachje. Ik moest blijven ademen, dan zou de pijn langzaam wel wegtrekken. ‘Het is een verkrampste spier. Meer niet. Te lang in de auto gezeten.’

‘Ja. Ik begrijp het. Wat is uw kamernummer?’ De zorgelijke blik op zijn gebruikte gezicht verdiepte zich, en ineens viel het me op hoe helderblauw zijn ogen waren die hij ongegeneerd over mijn lichaam liet glijden.

‘124,’ zei ik, de pijn wegpuffend.

‘Dat is deze kant op.’ Hij knikte met zijn hoofd naar de gang links van ons. ‘Kom.’

Langzaam en voorzichtig liep ik achter hem aan. Hij zag er helemaal niet uit als een deftige hotelgast. Integendeel, hij liep net als ik op oude sneakers en droeg een volwassen spijkerbroek. Zijn haren leken lang niet geknipt en een lok viel schuin over zijn ogen. Zijn grijs gemêleerde T-shirt spande strak om zijn brede schouders en gespierde borst en van onder de korte mouw zag ik een deel van een tatoeage op zijn bovenarm. Onwillekeurig trilde er een spiertje in mijn mondhoek en prikkelde er iets in mijn onderbuik, de hemel zij dank was ik blijkbaar toch nog gevoelig voor mannelijk schoon. Ik kon in ieder geval niet voor mezelf verbergen dat ik deze man aantrekkelijk vond. Misschien zou het dan toch nog wel mee kunnen vallen hier.

‘Gaat het een beetje?’ Hij hield stil bij de een na laatste deur op de gang.

‘Jawel. Ik moet blijven bewegen, denk ik.’ Opnieuw glimlachte ik, onzeker van mezelf tegenover een opwindend knappe man. Na weken van eenzame opsluiting was ik blijkbaar vergeten hoe ik contact moest maken, met wie dan ook.

‘Bent u hier voor vakantie?’ Hij nam de sleutelkaart van me over en stak hem in het slot.

Ik knikte en vroeg me weifelend af of ik me moest voorstellen. ‘Ja, vakantie. En een cursus schilderen.’

Even viel er een stilte, terwijl het slot openklikte en hij de deur voor me opende. ‘De cursus van Philip Cools?’ vroeg hij, zijn blauwe ogen leken ineens een tint donkerder te worden.

‘Ja, ik kan helemaal niet goed schilderen, maar een vriendin dacht dat het goed voor me zou zijn, omdat ik...’ Ik perste mijn lippen op elkaar. Waarom had ik ineens de aandrang om me te verontschuldigen voor mijn aanwezigheid?

‘Dan moet u haast maken, denk ik.’ Hij bracht de koffer de kamer binnen en tilde hem met gemak op het bagagerek. Mijn ogen gleden opnieuw over zijn welgevormde schouders en torso. ‘Meneer Cools zit al op het terras met een glas wijn.’

‘O, u kent hem? Doet u ook de cursus?’ vroeg ik iets te snel. Ongewild klonk er een sprankje hoop in mijn stem.

‘Nee. Ik werk hier. Meneer Cools is wel vaker hier te gast.’

‘U werkt hier?’ vroeg ik verbaasd.

‘Ik ben de tuinman. De mooie rozen onder uw raam zijn mijn verantwoordelijkheid.’ Hij overhandigde mij de sleutelkaart en keek me een kort moment aan. Even rook ik een snufje parfum vermengd met hout en mijn hart sloeg over. ‘Ik wens u een prettig verblijf.’

‘Dank u.’ Ik knipperde met mijn ogen en graaide nog een keer onhandig in mijn tas, opnieuw op zoek naar geld.

‘Geen tip, alstublieft!’ In een afwerende beweging hief hij zijn hand op en liep terug naar de gang. ‘Dat is wat al te bizar voor alleen een vriendelijk gebaar.’

‘O... eh, sorry. Ik ben Laura,’ zei ik snel en ik realiseerde me hoe neerbuigend mijn eerdere gedrag was.

‘Dag Laura.’ Hij knikte naar me en greep de deurklink.

‘Hoe heet jij?’ Mijn hemel, waarom deed ik dit. Hoe heet jij? Alsof ik tegen een kleuter sprak!

‘Michel.’ Hij knipoogde en trok de deur dicht.

Jij. Hoe heet jij? Eerst zei ik u, tot hij vertelde dat hij de tuinman was. Bovendien zou ik Lucy zijn. Zuchtend liet ik mezelf op bed vallen en voelde hoe de spier in mijn rug opnieuw verkrampte.

2.

Het was even na halfzes toen ik nerveus en enigszins opgejaagd het terras op liep waar volgens de receptioniste het gezelschap van Philip Cools had plaatsgenomen. Ik hoorde stemmen, gelach en gerinkel van glazen en de moed zonk me voor de zoveelste keer in de schoenen. Waarom was ik hier? Ik had hier helemaal geen zin in, praten met een groep onbekenden en morgen onder luid gekakel proberen een schilderij te fabriceren. Als ik schilderde, zoals ik vroeger zo vaak had gedaan, wilde ik alleen zijn, verzonken in uitsluitend mijn eigen gedachten.

Het terras was vol, de meeste tafeltjes waren bezet en de kelners draafden met volle dienbladen af en aan. Ik had een luchtig zomerjurkje aangetrokken, met hooggehakte sandaaltjes en mijn lange, blonde haren opgestoken, alsof ik naar een formele receptie ging. Het was weken geleden dat ik iets anders droeg dan mijn joggingbroek en een vormeloos oud T-shirt. Uit onzekerheid had ik met poeder en foundation nog geprobeerd mijn bleke teint wat op te frissen, maar nadat ik geconstateerd had dat ik er toen uitzag als het resultaat van een slechte schildercursus, had ik alles er maar weer afgehaald.

Ik liet mijn ogen nu zoekend over de groepjes mensen gaan, ik had geen idee hoe Philip Cools eruit moest zien. Hij was ooit een bekend kunstschilder had Lucy gezegd, maar ik had nog nooit van de beste man gehoord. Op Google had ik uitsluitend

informatie over hem gevonden als docent en ik had één kort dramatisch artikel gelezen, waarin werd geschreven dat Philip Cools' inspiratie spijtig genoeg was opgedroogd sinds zijn toenmalige geliefde tien jaar geleden bij een auto-ongeluk om het leven was gekomen.

Met mijn schoongeboende, rode gezicht liep ik tussen de tafeltjes door naar het terras links van het restaurant. Hier zat een grotere groep, voornamelijk bont uitgedoste vrouwen, ze lachten en praatten luid en zo te zien aan het aantal flessen in wijnkoelers op tafel zaten ze er al een tijdje. Weifelend bleef ik staan, op zoek naar iets wat me kon vertellen dat ik me bij dit groepje moest voegen, of beter, juist niet. In de groep ving ik plots de blik van een man, in gesprek met een kleurrijk geklede, oudere dame. Even kneep hij zijn ogen toe, klopte de dame kort op haar mollige hand en stond toen op zonder zijn ogen van mij los te maken. Zijn postuur was lang en slank, met hoekige schouders en alleen al zijn houding straalde een natuurlijk zelfvertrouwen uit. Hij was volledig in het zwart gekleed, een wijdvallend overhemd op een nonchalante pantalon. Zijn donkere haar, grijzend bij de slapen, was heel kort geknipt en op zijn kaken lag een schaduw van zware, donkere baardgroei. Soepel bewoog hij zich tussen de tafels en de andere gasten door, zijn ogen voortdurend nieuwsgierig gefixeerd op mij. O, help, hij kwam zo doelbewust op mij af, dit was ongetwijfeld Philip Cools. Er verscheen een aarzelende glimlach op zijn gezicht, toen hij voor me stond. Mijn adem stokte.

‘Lucy? Lucy van der Dong?’ Zijn stem was donker en traag als zoete stroop.

Ik knikte, niet in staat iets te zeggen.

‘Ik ben Philip Cools.’ Hij stak zijn hand uit en ik legde de mijne erin. ‘Wat fijn dat je er bent, Lucy!’

‘Dank je wel.’

Een paar tellen keken we elkaar aan zonder iets te zeggen. Een

haast onmerkbare rilling liep over mijn rug, om daarna intens door mijn buik te golven.

‘Ik was al bang dat je niet meer zou komen!’ Zijn donker grijze ogen verzachtten, terwijl hij nog steeds mijn hand vasthield.

‘O, zeker wel. Ik had... wat oponthoud,’ stamelde ik, verward door mijn lichamelijke reactie op deze man.

Philip glimlachte nu voluit, waarmee hij zijn prachtige, sterke tanden liet zien. ‘Weet je, jij brengt de gemiddelde leeftijd in de groep ernstig omlaag. Dat bevalt me wel.’

‘O, is... is dat zo?’ antwoordde ik.

‘Kom, dan stel ik je voor aan de rest van de groep.’ Hij draaide zich half om, zonder zijn ogen van me af te wenden en zonder mijn hand los te laten. ‘Wil je wat drinken?’

‘Graag,’ zei ik beduusd en ik liet me door hem naar het gezelschap vrouwen leiden. Verschillende gezichten keken nieuwsgierig naar me op en ik voelde dat ik bloosde, nu ik aan de hand van deze charismatische man in hun kring werd geïntroduceerd.

‘Lieve dames, en lieve heer.’ Hij knikte kort naar de enige man in het fleurige gezelschap. ‘Mijn laatste gast is ook gearriveerd. Lucy van der Dong!’ Philip keek glimlachend op mij neer, alsof ik zijn laatst veroverde trofee was.

‘Hallo Lucy!’ Een vrouw met roodgeverfd, krullend haar hief haar wijnglas naar me op. Ik zag een afdruk van haar felrode lippenstift op de rand van haar glas.

‘Welkom Lucy!’ ‘Op Lucy!’ klonk het uit diverse monden.

Ik knikte onzeker naar de verschillende vrouwen, terwijl ik de kring rondkeek en groette, alsof ik een zelfhulpbijeenkomst was binnengewandeld. De jongste was ik inderdaad, dat was overduidelijk. De andere dames leken de vijftig, maar zelfs ook de zestig gepasseerd. Met mijn dertig jaar viel ik hier echt uit de toon.

‘Ga zitten, Lucy,’ zei Philip en op dat moment realiseerde ik

me dat hij nog steeds mijn hand vasthield. ‘Ik zal een glas wijn voor je inschenken.’

Aarzelend liep ik naar een van de nog vrije stoelen, naast de vrouw met het rode haar. ‘Kan ik hier zitten?’ vroeg ik.

‘Natuurlijk, schat! Neem plaats!’ Ze legde haar warme hand op mijn onderarm en keek me verheugd aan, alsof ze trots was dat ik juist naast haar kwam zitten. ‘Heb je een goede reis gehad? Waar kom je vandaan?’

‘Ik had wat vertraging door files, het was erg druk op de weg,’ antwoordde ik en ik zette mijn tas bij mijn voeten. ‘Ik kom uit... uit Haren. Bij Groningen.’ Ik realiseerde me op tijd dat ik Lucy’s identiteit moest aannemen en dus ook haar woonplaats in plaats van die van mij zou moeten gebruiken. Stel dat iemand overijverig op internet zou gaan zoeken. Lucy zou ongetwijfeld willen weten hoe lang ik het vol kon houden, deze identiteitswisseling.

‘O, in Nederland is het vrijwel onmogelijk om zonder files te rijden, ik houd er altijd rekening mee, als ik ergens naartoe ga.’ Ze nam een slok van haar wijn. ‘Ik ben Annabel Nichols.’

‘Lucy van der Dong!’ Ik stak mijn hand uit. ‘Woont u hier in de omgeving of komt u ook van ver?’

‘Nee, schat. Het grootste deel van het jaar woon ik in Saint-Tropez, en heel af en toe ben ik voor zaken in Londen. Nederland is voor mij een vakantieland geworden.’

‘Saint-Tropez?’ vroeg ik oprecht geïnteresseerd. Lucy’s ouders hadden sinds twee jaar een villa vlak bij Saint-Tropez, ze hadden me uitgenodigd om deze zomer een paar weken bij hen door te brengen. Ik kon niet wachten om naar de Zuid-Franse zon te vertrekken, Lucy had me zoveel verteld over het riante huis met zwembad. ‘Mijn familie heeft een huis dicht bij Saint-Tropez, in La Croix-Valmer. Ik ga ernaartoe in augustus.’

Mijn familie?! Lucy’s familie! Mijn hemel, ik moest echt goed opletten wat ik vertelde. Waarom had Lucy ook bedacht dat ik

me als haar moest voordoen? Die grap werkte uitstekend toen we zestien waren. Niet als je dertig was, met een verleden. Als ik door de mand zou vallen, zou ik me dood schamen, ik zou bestempeld worden als een pathetische leugenaar. Maar Lucy zou zich helemaal slap lachen.

‘Werkelijk? O, het is druk in augustus, maar zeker de moeite waard,’ reageerde Annabel instemmend. ‘En het heeft ook wel wat, die Franse vakantiedrukte. Nietwaar?’

‘Lucy.’ Philip schoof een stoel naast die van mij en reikte mij een glas koele witte wijn aan. Onze vingers raakten elkaar toen ik het glas van hem overnam. ‘Je bent al op je kamer geweest?’

‘Ja, het is prachtig,’ antwoordde ik, opnieuw blozend, plots verlegen onder zijn sturende blik.

‘Dat is goed om te horen. Ik vind het belangrijk dat mijn gasten zich thuis voelen.’ Hij liet zijn ogen over mijn gezicht glijden, alsof hij me bestudeerde.

‘Het is een schitterend hotel. En een heel mooie locatie.’ Ik keek even voor me uit over de zacht glooiende groene heuvels. ‘De natuur is hier werkelijk fantastisch.’

‘Dat is het zeker. Ik kom hier al een paar jaar en ik ben iedere keer opnieuw betoverd.’ Philips ogen waren nog steeds gefixeerd op mijn gezicht, en richtten zich vooral op mijn mond. ‘Er zal voldoende tijd zijn om van de natuur te genieten. En onze herinneringen te vereeuwigen op het doek.’

‘O Philip, wat zeg je dat prachtig. Je bent altijd zo poëtisch!’ Een felgeblondeerde vrouw die achter Philip was komen staan, legde haar hand op zijn schouder. Ze boog zich voorover om iets in zijn oor te fluisteren en ik zag een korte flits van ergernis in Philips grijze ogen.

‘Sophia! Fluisteren in gezelschap is echt uit den boze!’ zei Philip gekscherend, hij stond bruusk op alsof hij haar van zich af wilde schudden en ging in het midden van de kring staan. ‘Dames, én heer! Nu iedereen hier is, wil ik jullie graag officieel

welkom heten op deze inspirerende en rustgevende locatie in het prachtige Epen. Voor zover jullie hier nog niet eerder te gast waren, hoop ik dat het hotel naar wens is?! En dat jullie allemaal een goede reis hebben gehad?’

Er werd instemmend geknikt en geantwoord, terwijl Philip tevreden en goedkeurend knikkend de kring rond keek.

‘Jullie hebben vast trek, dus zo dadelijk wordt eerst het diner geserveerd in het restaurant. Vanzelfsprekend hebben we zoveel mogelijk rekening gehouden met dieetwensen, indien aangegeven. Na afloop van het diner komen we bijeen in de Fleurie, dat is de zaal hier achter mij, voor deze week ons atelier Fleurie, tezamen met de aangrenzende ruimte, La petite Fleurie. Daar starten we morgen ook met de cursus, maar vanavond doen we er eerst een korte introductieronde...’ Philips blik bleef een fractie van een seconde langer op mij gericht. Ongemakkelijk sloeg ik mijn ogen neer. ‘... opdat wij elkaar wat beter leren kennen. We zullen het immers een week lang met elkaar uit moeten houden! Maar ik ga ervan uit dat dat geen opgave hoeft te zijn.’ Hij glimlachte vol zelfvertrouwen.

‘Dat zal zeker geen opgave zijn,’ zei Sophia luid en ze schonk zichzelf nog een glas wijn in. Ik zag dat Annabel naast me verwonderd naar haar keek.

‘Op jullie kamers lag het gewijzigde programma, mochten er al vragen zijn, dan hoor ik het graag.’ Philip hief zijn glas. ‘Dan wil ik nu graag toosten op onze schilderweek. Dat het jullie tot grootse momenten mag inspireren!’

‘O, Philip!’ giechelde Sophia, zij had overduidelijk al te veel wijn gehad.

‘Proost.’

‘Proost Philip!’

‘*A la votre,*’ zei Annabel en ze tikte met haar glas tegen het mijne.